

ကျွန်ုပ်

န လှ : သ ဘ : သံ တ မ န်

(အ နှစ် လှ : နှစ် : ဝ ဣ | သ ဝ)

အခန်း (၁)

"ကျွတ် . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

အာသာဝတီကြွယ် ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်ပြီး သူမကားဘေးနားကပ်ရပ်ထားသော လင်ခရူဆာ ကားကြီးကို အံကြိတ်ကာ မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမြဲတမ်းအလိုမကျဖြစ်နေသော အာသာဝ တီကြွယ်၏ မျက်နှာသည် စူပုပ်မှုန်ကုပ်နေ၏။

"ဗုန်း ဗုန်း"

"ဒါဘယ်သူကားလဲ၊ ဒါဘယ်သူကားလဲ"

ပါးစပ်ကတတွတ်တွတ်အော်ပြောနေသလို လက်ကလည်း ကားခေါင်းပိုင်းဘော်ဒီကို ထုနေသည်။ ။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့လှည့်ကြည့်ကြပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောကြ။

"တောက် . . . စိတ်တိုလိုက်တာနော်"

"ဒုန်း"

အာသာဝတီကြွယ် ဒွီထက်ပိုပြီး စိတ်မရှည်တော့။ ကားရှေ့ဘီးကို ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက် သည်။ ။

"ဟိတ် . . . မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား"

ထိုအချိန်မှာ ပဲ အာသာဝတီကြွယ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိမည့်

လူတစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက် လာပြီး အမောတကောမေး၏။
ထိုလူက ကျိန်းသေကို လင်ခရူဆာကားပိုင်ရှင်ဖြစ်မည်။

"ဟေ့၊ ပြောလေ၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်မလား"

လင်ခရူဆာကားပိုင်ရှင်ကို အာသာဝတီကြွယ် မိုက်ကြည့်ကြည့်ပစ်
လိုက်ပြီး

"ဒုန်း"

နောက်တစ်ချက် ခြေထောက်နှင့် ထပ်ကန်လိုက်ပြန်သည် ။

သမုတ်တယ် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး

"ဟာ . . . ပြောနေရင်းကတောင် မင်းတော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းက
လေးပါလား"

အာသာဝတီကြွယ် မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် ခပ်စွေစွေကြည့်ပြီး

"ရိုင်းတယ်၊ ရိုင်းတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ"

"ဘာပြောတယ်"

မချေမငံ မိုက်တိမိုက်ကန်းပြောနေသော ခပ်ရိုင်းရိုင်းကောင်မလေး
ကို သမုတ်ထယ် ဒေါသ ထွက်လွန်းလို့ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး
အသားကုန်အော်ပစ်လိုက်သည် ။

အာသာဝတီကြွယ် လုံးဝဂရုမစိုက်။ သမုတ်ထယ်ကိုတောင်စိန်ခေါ်
သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်နေ သေးသည် ။

မိန်းမတန်မဲ့ ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်မရှိသော ဒီမိန်းမကို သမုတ်
ထယ် အမှုန့်ချေပစ်လိုက်ချင်သည် ။ လူပုံစံမျက်နှာပေးနှင့် စကားပြောပုံ
ကိုကမိုက်မိုက်ကန်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံ၊ တော်တော်အမြင်

ကပ်စရာပါ။

ဂျင်းအဖြူ နူးဆစ်အောက်ဘောင်းဘီအကျပ်ကို ပုဇွန်ဆီရောင်အကွက် ရုပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီး နှင့်တွဲဝတ်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုလည်း ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေအတိုင်း ပိုးထားသည်။ ။

လယ်သာရှူးဖိနပ်အမည်းကို စီးထားသော သူမပုံစံက ယောက်ျားလျာလိုလို၊ သမုတ်ထယ် မျက်စိထဲမှာ တော့ တကယ့်ကို ထောင့်မကျိုးသည့် ကောင်မလေးပင်။

"တောက်"

"ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ သတ္တိရှိရင် ထိကြည့် လိုက်လေ"

သမုတ်ထယ်နှင့် အနီးဆုံးကို တိုးကပ်လိုက်ပြီး ခြေဖျားထောက်ပခုံးချင်းတိုက်ကာ အာသာဝ တီကြွယ်မေးလိုက်သည်။ ။မိန်းမသားတစ်ယောက် ဆိုသောအသိနှင့် သမုတ်ထယ်စိတ်ကို အတော်ထိန်း ထားရသည်။ ။

"သမုတ် တော်ပါတော့ကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့ တော်ရမှာ လဲ၊ မိန်းမဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းနေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား"

လောလောဆယ် သမုတ်ထယ်အတွက် ဝေမျိုးက မဲစရာဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ၊ မိုက်ရိုင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ"

အာသာဝတီကြွယ်ကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ယောက်ျားဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်သည့်စိတ် လည်း နည်းနည်းမှ မရှိ၊ အာသာဝတီကြွယ်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စား

ဘူး။ လူလူချင်းဆိုသည့်အသိပဲရှိသည် ။ ကိုယ့်တစ်ချက်ချလျှင်
ယောက်ျားဖြစ် ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် နှစ်ချက်လောက်ပြန်ချရမှ အာသာဝ
တီကြွယ်က ကျေနပ်သူ။ အခုလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့်တောင် ဖ
က်ဖြစ်တတ်သည့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးဆို ပိုလို့ တောင် မကြောက်သေး
။

"မင်းကွာ၊ မိန်းမဖြစ်နေလို့ ပေါ့"

"မိန်းမဖြစ်လည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ရှင့်ကို
ကြောက်လည်း မကြောက် ဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး"

"ပြောနေရင်းတောင်ကွာ"

"လာပါ သမုတ်ရယ်၊ သွားရအောင်ပါ။ ဒီက ညီမလည်း တို့ တောင်းပ
န်ပါတယ်"

"ဟေ့ကောင် ဘာလို့ တောင်းပန်နေတာလဲ"

ဝေမျိုးကို သမုတ်ထယ် ခပ်တည်တည်ကြီးကြည့်ပြီး ဟောက်ပစ်လို
က်သည် ။ ဘယ့်နှယ် မှားလည်း မှားသေးတယ်။ သူမကပဲ မာရေကျော
ရေနှင့်။ ဒါကို သွားအဖက်လုပ်တောင်းပန်နေသော ဝေမျိုးကိုလည်း
တော်တော်စိတ်တိုသွားသည် ။

"ဒီမှာ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့ ။ ကားထွက်မှာ မြန်မြန်ထွက်"

"ဘာပြောတယ်"

သမုတ်ထယ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ချိုးပြီး သူမနည်းတူ ခပ်မိုက်မို
က်ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။

"ငါ့ကို အမိန့်ပေးရအောင် မင်းကဘာမို့လဲ"

စိတ်တွေကိုသာလွှတ်ပေးလိုက်လျှင် ဒီလူ တစ်စစီဖြစ်တော့မည်။ အပိုစကားတွေပြောရမှာ လည်း အာသာဝတီကြွယ်က အင်မတန်ကြောက်သည်။ ။

"ကားထွက်မလို့၊ ရှင့်ကားနဲ့ မလွတ်လို့ "

အာသာဝတီကြွယ် အသားကုန်အော်ပစ်လိုက်တော့ ဝေမျိုးလန့်သွား၏။ မိန်းမတန်မဲ့ အသံ လည်း တော်တော်ကျယ်သလို အရှက်ရှိမည့်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။ ဒီလောက်စွာတေးလန်ပြီး ကမ်းကုန် အောင်မိုက်ရိုင်းသော ဒီကောင်မလေး ပညာပေးချင်သည်။ ။ သမုတ်ထယ် ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီး လိုက်ပြီး

"ထွက်ပေါ့ မင်းကားထွက်တာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ငါ့ကားကိုထွက်ခိုင်း နေရတာလဲ"

သမုတ်ထယ် လက်ပိုက်ပြီး သရော်သလို ခပ်အေးအေးပြောတော့ သူမ စွေ့စွေ့ခုန်ဒေါသ ထွက်သွားမည်ထင်ပြီး ကျေနပ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူမက လုံးဝဒေါသမဖြစ်။ သမုတ်ထယ်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ကားတံခါးကို စောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

သူမ၏ ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ

"ကျွါ . . . ကလို့"

ဆိုသော ကားနှစ်စီးပွတ်တိုက်သံတွေ ထွက် လာပြီးနောက်မှာ တော့ သမုတ်ထယ် ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ဟာကွာ . . . သွားပါပြီ"

စွာတေးလန်မ ကားပွတ်ဆွဲသွားတာကြောင့် သမုတ်ထယ်ကားအသစ်ကြီး၏ ဘေးဘော်ဒီမှာ ဆေးတွေပွန်းပဲ့သွားတာမြင်လို့ မကောင်း။ ဒေါ

သဖြစ်လွန်းလို့ သမုတ်ထယ် အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး

"ဟေ့နေဦး၊ နေဦး"

သမုတ်ထယ် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ဘယ်လောက်အော်အော်သူမ ကားလေးက အဝေးကို ရောက်သွားပြီ။ ကိုယ့်မှာ သာ အရူးတစ်ယောက် လိုဖြစ်ကာ လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်သည်။ ။

"တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမိန်းမလည်း မသိဘူး"

သမုတ်ထယ် ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသံတွေတောင်တုန်နေသည်။ ။ ဝယ်ထားတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးသော ကားအသစ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားသည်။ ။ အနားမှာ သာရှိလို့ ကတော့ ကမ်းကုန်အောင်မိုက်ရိုင်းသည့် ကလန့်ခွစာမကို ကိုင်တောင်ပေါက်လိုက်မိ မလားမသိပေ။

"ဗုန်း . . . ဗုန်း"

"တောက်"

ကားခေါင်းပိုင်းဘော်ဒီကို လက်သီးနှင့်ထုပြီး ဒေါသတွေဖြစ်နေသော သမုတ်ထယ်ကို သူငယ် ချင်းဝေမျိုးကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေတော့ သူပိုတင်းသွားကာ

"မင်းက ပြုံးနိုင်သေးတယ်နော်"

သူ့ကိုမဲတော့မှာ သိသော ဝေမျိုးကအပြုံးမပျက်ဘဲ

"မပြုံးလို့ ငါကဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဒီ မှာ လုပ်သွားတာမြင်တယ် မလား၊ ငါဒီလောက်ခံစားနေရတာ တောင် မင်းက ပြုံးနေသေး တယ်။ မင်းက တကယ်တော့ ငါ့အတွက် သူ

ငယ်ချင်းကောင်းမှ မဟုတ်တာ"

"ဘာလဲ . . . သူငယ်ချင်းကောင်းဖြစ်အောင် ငါက အဲဒီကားနောက် ကိုပြေးလိုက်သွားရမှာ လား"

"မင်း မရွံ့နဲ့ နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အစတည်းကသာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားလိုက်ရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး"

"ဟေ့ကောင်ဝေမျိုး၊ ငါ့ဒေါသတွေ မင်းဆီရောက်သွားမယ်နော်"

သူဒေါသ တကယ်ထွက်နေတာသိတော့ ဝေမျိုးငြိမ်သွားသည် ။ ဝေမျိုးငြိမ်တော့မှ သမုတ် ထယ်ဒေါသက စွာတေးလန်မဆီ လှည့်သွားပြန်သည် ။

"မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူ့မို့လုပ်ရဲတယ်၊ တော်ပြီ ဒီကားကိုလဲပစ်လိုက်တော့မယ်"

"လဲပေါ့၊ မင်းက တတ်နိုင်တာပဲ"

သမုတ်ထယ်ဖျတ်ခနဲ ဝေမျိုးကိုကြည့်လိုက်သည် ။ ဝေမျိုးပခုံးကို သူ့ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ဘက်ကနည်းနည်းမှ မလိုက်ဘဲ ဟိုဟာမလေးဘက်က နာနေတာ ဘာသဘောလဲ"

"မနာပါဘူး၊ နာစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး"

ဝေမျိုး ခပ်အေးအေး ပြောနေပေမယ့် သူ့ဒေါသက မပြယ်သေးပါ။ စွာတေးလန်မ လုပ်သွား တာလည်း မြင်ရဲ့ သားနှင့်။ သူ့ကိုတောင် အပြစ်တင်နေသည် ။

"ကဲ . . . သွားမယ်၊ ဟိုကောင်မလေးလည်း မသိတော့တဲ့ အတွက် တစ်ယောက်တည်း ဒေါသ တွေဖြစ်မနေနဲ့ တော့၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ တော့မင်းအလှည့်ပေါ့"

"တော် . . . တော်၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ လည်း ထပ်မဆိုချင်ပါဘူး"

သမုတ်ထယ်က အော့နှလုံးနာသလို ခါးခါးသီးသီးပြောတော့ ဝေမျိုး တဟားဟားနှင့်ရယ် သည် ။

သမုတ်ထယ်ကားပေါ်တက်လိုက်သည် ။ အနားပတ်ဝန်းကျင်က လူ တချို့ စောစောကသမုတ် ထယ်တို့ အဖြစ်ကိုတွေ့သည် ထင်၏။ အား လုံးပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေကြသည် ။

ဒီတော့မှ သမုတ်ထယ် ရှက်သွားပြီး ထိုနေရာမှ ကားကိုမြန်မြန်လေး မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ ကားသာမောင်းနေရသည် ။ မိုက်ကန်းကန်း ဂျစ်ကန်ကန်စွာတေးလန်မကို မျက်စိထဲက မထွက်။ တွေးလိုက်တိုင်း ဒေါသတွေပဲ ထွက်နေသည် ။

ဝေမိုးကတော့ ကားကူရှင်ကိုမှီပြီး မှိုန်းနေသည် ။ ပါးစပ်ကလည်း သီချင်းတောင် ညည်းနေ သေးသည် ။ သူ့မှာ သာ ဒေါသတွေနှင့် တန့်န့်ခံ စားနေရသည် ။

*

အခန်း (၂)

"တီ . . . တီ . . . တီ"

အာသာဝတီကြွယ် ကားဟွန်းကို အသားကုန်တီးပစ်လိုက်သည်။ ။

ခြံစောင့်ကုလားလေး အပြေးအလွှား
တံခါးလာဖွင့်ပြီးအာသာဝတီကြွယ်မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ။

အိမ်ကလူတွေအားလုံး အာသာအသံကြားတာနဲ့ အသံတိတ်ကုန်၏။ အာသာမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲကြ။ ကိစ္စမရှိလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်ကြသည်။ ။ အာသာကလည်း အကြောင်းမရှိဘဲဘယ်သူ့ကိုမှ အပိုစကားမပြော။ အာသာဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုလည်း မရှိ။ သိတတ်စအရွယ်တည်းကအပြီးအရယ်ဆိုတာလည်း မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါမှ မရှိဘူးခဲ့။ မကျေနပ်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတွေနဲ့ သာအမြဲတမ်းဖက်တွယ်နေခဲ့ရသည်။ ။

အဲဒါဘာကြောင့်လဲ။ အာသာမှာ ဘာကြောင့်အလိုမကျခြင်းတွေပဲ ရှိနေရတာလဲ။ အဓိကတရားခံကတော့ အာသာရဲ့ အမေပဲဖြစ်သည်။ ။ အာသာကို မွေးထုတ်ခဲ့သည့်အမေ ဒေါ်မြဝတ်ရည်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ။ အတွေးတွေကို အဝေးသို့ လွှင့်ထုတ်ပြီး အာသာဝတီကြွယ်ခြံထဲသို့ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကားတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ပိတ်သံနှင့်ကွက်တိပင်။ အိမ်အကူမစန်း အိမ်တံခါးအသင့်ဖွင့်ထားသည်။ ။

လယ်သာရှူးဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ခြေထောက်နှင့်ပင် ဖိနပ်စင်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပစ်ကန်လိုက် သည် ။ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၏ အိမ်ကန်နေသော ဆိုဖာပေါ်တွင် အာသာဝတီကြွယ်မိခင် ဒေါ်မြဝတ်ရည် စီးကရက်သောက်မပျက်။ သမီးဖြစ်သူလုပ်သမျှ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မဆိုင်သလိုပင် စီးကရက်ဖွာနေသည် ။

အာသာမိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြဝတ်ရည်ကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ အမေ့ကို အာ သားမုန်းတာ မကျေနပ်တာအဲဒါတွေပဲ။ မအေ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတော့ ငရဲကြီးမှာ အာသာမသိ၍ မ ဟုတ်။ဒါပေမဲ့ အမေက အာသာနှင့် ပတ်သက်လျှင် တုန်လှုပ်မှုကင်းမဲ့ပြီး တော်တော်ကို နေစိမ့်သည် ။

အာသာကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်၊ မကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်၊ သမီးအရင်းမဟုတ်သလို သူစိမ်း ဆန်လွန်းသည် ။ အာသာ့စိတ်တွေ ကြမ်းတမ်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာကလည်း အမေ့ကြောင့်ဖြစ်သည် ။ သိတတ်စအရွယ်ရောက်တည်းက သမီးရင်းမှ မဟုတ်ရဲ့ လားဟု မကြာခဏ ပေါက်ကွဲခဲ့ရသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြဝတ်ရည်သည် အာသာဝတီကြွယ်ရဲ့ အမေရင်းဆိုတာ ခိုင်လုံသည့်အထောက် အထားများ အပြင် အာသာသိပ်ချစ်သည့် အမေ့ညီမဝမ်းကွဲအန်တီခိုင်ကလည်း ကျိန်တွယ်ပြီးပြော သည် ။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့် ပြုတ်လုမတတ်ကိုက်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ အမေ့ ရှေ့က အာသာဖြတ်ခဲ့သည် ။ အခန်းတံခါးကို ဝုန်းကနဲပြန်ပိတ်ပြီး လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လွှတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒီအထိ အာသာဒေါသက မပြယ်နိုင်သေး။

အာသာ့မျက်စိရှေ့ရော်ကလာသော စားပွဲတင်နာရီလှလှလေးသည်
ဓားစာခံဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒုန်း"

စားပွဲတင်နာရီလေးကို တစ်အားပစ်ပေါက်လိုက်တော့ နာရီလေး အ
စိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်သွား ၏။ ကုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချပြီး ဒေါသတွေဖြေနေ
ရသည်။ ။

"အမေ့ကိုမြင်တိုင်း ဒေါသတွေဖြစ်နေရတာ၊ ငရဲကိုဝယ်ယူနေသလိုပဲ
ဆိုတာ အာသာသိပေ မယ့်ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ စိတ်ကအလိုလိုဖြစ်နေ
တာကို အားသာလည်း မတားဆီးနိုင်ပါ။ သမီးရင်း တစ်ယောက်ကို အ
မေရင်းတစ်ယောက်က ဒီလောက် စိမ်းကား၊ ဥပေက္ခာပြုတာ
လောကကြီးမှာ ဒေါ်မြဝတ်ရည်ဆိုသော အမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်
သည်။ ။

"ဟာ . . . ငါဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ မတွေ့ချင်ဘူး။ အမေ့အကြော
င်းမတွေ့ချင်ဘူး"

အာသာဝတီကြွယ်တစ်ယောက်တည်း ဗလုံးဗထွေးပြောပြီး လက်နှစ်
ဖက်ကလည်း အိပ်ရာကို ထုရိုက်နေသည်။ ။

"ငါ့ကို မုန်းတဲ့ ဒီအမေတွက် ငါဘာလို့ ဝမ်းနည်းရမှာ လဲ"

ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ။ ပြောလို့ မောသွား
တော့ အာသာဝတီကြွယ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ အိပ်ပျော်သွားသော အာ
သာဝတီကြွယ်မျက်နှာလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်နေ၏။ စောစောဒေါသ
တွေပြည့်နေသော အာသာဝတီကြွယ်နှင့်ဘာမှ မဆိုင်၊ ပကတိရိုးသားဖြူ
စင်မှုတွေနှင့် အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ။

အာသာဝတီကြွယ့်ခေါင်းအုံးလေးဘေးက ဖုန်းလေးသီချင်းသံထွက်
လာတော့ သူမှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ ။

"ဟာ . . . အန်တီခိုင်"

အန်တီခိုင်ဖုန်းဖြစ်နေတော့ အာသာဝမ်းသာအားရဖုန်းလေးကောက်
ကိုင်ပြီး

"ဟဲလို . . . အန်တီခိုင်"

"သမီးလေး အာသာ နေကောင်းတယ်နော်"

အန်တီခိုင်အသံလေးက အာသာ့နားထဲသို့ စမ်းရေစီးသံလေးလို ငြိမ့်
ညောင်းစွာ စီးဝင်လာ သည်။ ။

"ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီခိုင်ရော"

"သမီးကို သတိရတာကလွဲရင် အားလုံးအိုကေပဲ"

အန်တီခိုင်အပြောလေးကြောင့် အာသာဝမ်းနည်းသွားသည်။ ။

"သမီးကတော့ အန်တီခိုင်မရှိမှ ပိုဆိုးနေတယ်"

"ဘာတွေဆိုးနေလို့ လဲ သမီးရယ်။ အန်တီခိုင် သမီးကို ဘာပြောခဲ့လဲ
။ အန်တီခိုင်စကားကို နားထောင်မယ်ဆို"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အန်တီခိုင်ရယ်၊ အမေ့ကိုတွေ့ရင်
သမီးစိတ်တွေဘာကြောင့် ကြမ်းတမ်းသွား တယ်ဆိုတာကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယ်လည်း မသိဘူး"

"သမီးရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဖြူစင်နူးညံ့သူလေးပါ။ သမီး အမေ့ကို နားလည်
ပေးလိုက်ပါ။ တကယ် တော့ သမီးအမေက သမီးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်"

အာသာဟားတိုက်ပြီးသာ ရယ်လိုက်ချင်သည်။ ။ အမေက အာသာ့ကို

ချစ်တယ်တဲ့ ။ အန်တီ ခိုင်ကတော့ ထိုကဲ့သို့ အမြဲပြောသည် ။ အာသာ့ကို အမေ ဥပေက္ခာပြုတာကိုလည်း အန်တီခိုင်တွေ့နေ မြင်နေသားနဲ့ ။ အမေက အာသာ့ကိုချစ်ပါတယ်ဟု အမြဲတမ်းပြောသည် ။

အာသာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတာသိသည် ။ အန်တီခိုင်က အာသာ့အတွက် အမြဲလိုအင် တွေကို ဖြည့်ပေးနေသည့် အဒေါ်တစ်ယောက်ပါ။ အန်တီခိုင်သာ အာသာ့အမေဖြစ်လျှင် သိပ်ကောင်း မှာ လို့ အမေ့မျက်နှာကို မြင်တိုင်းတွေးမိသည် ။ အမေ့ဆီက မရသော နွေးထွေးသည့် မေတ္တာတွေကို အန်တီခိုင်က ပေးသည် ။

"ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲသမီးလေး"

အာသာအတွေးစတွေပြတ်တောက်သွားပြီး

"မစဉ်းစားပါဘူး အန်တီခိုင်"

အန်တီခိုင် ရယ်လိုက်သံက အန်တီခိုင် သိပါတယ် မညာပါနဲ့ လို့ ပြောနေသလိုပဲ။

"သမီးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိန်းမပီပီသသအဖြစ် ဘယ်တော့မှ အန်တီခိုင် မြင်ရမှာ လဲ။ အမေကို လိုက်တုနေလို့ ကတော့ အာသာဝတီကြွယ်ဟာ သမီးမိုက်ပဲ ဖြစ်နေမှာ ပဲ"

"သမီးယဉ်ကျေးရင်ရော မေမေက သမီးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှာ လား"

အာသာဝတီကြွယ်က ထိခိုက်ကြေကွဲသံလေးနှင့်မေးတော့ အန်တီခိုင် သက်ပြင်းချသံအတိုင်း သားကြားရသည် ။

"အာသာ ဘယ်လိုပဲနေနေ သေတဲ့ အထိ အမေ့ဆီက နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ သမီးအတတ်နိုင်ဆုံး သမီးစိတ်ကိုနိုင်

အောင် ထိန်းပျံ့မယ် "

"ဒီလိုမှ ပေါ့ သမီးရယ်၊ အန်တီ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ နောက်ထပ် ဝမ်းသာစရာပြောရဦးမယ် သမီးရဲ့ "

"ဘာလဲဟင် အန်တီခိုင် "

"ရှေ့လကို ခွင့်ဆယ်ရက်ရမယ်၊ အဲဒါလာမယ့်နေ့ ကြိုဖုန်းဆက်မယ် "

"ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီခိုင်ရယ် "

အာသာပျော်လွန်းလို့ ထခုန်လိုက်သည် ။

"အန်တီခိုင် သမီးကိုကြိုဖုန်းဆက်နော်၊ သမီးမျှော်နေမယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ သမီး ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော် "

"ဟုတ်ကဲ့ "

"ဘာပြောဦးမလဲ "

"မပြောတော့ဘူး၊ သမီး အရမ်းပျော်နေတာပဲသိတယ် "

တကယ်ကို အာသာရင်ထဲမှာ အရမ်းအပျော်တွေဝင်ပြီး ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည် ။

"ဒါဆို အန်တီခိုင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် "

"ခဏလေး အန်တီခိုင် "

"ရွတ် "

ဖုန်းထဲကနေ ပေးနေကျအနမ်းလေး အန်တီခိုင်ကိုပေးလိုက်သည် ။ တစ်ဖက်က အန်တီခိုင် အဲဒီလောက်အထိချစ်ကြတာဖြစ်သည် ။ အမေ့ဝမ်းထဲက ကျွတ်ကတည်းက အန်တီခိုင်ကပဲ အာသာကို အမေရင်းတစ်

ယောက်လို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။

မြို့တော်စည်ပင်မှာ အရာရှိမကြီး အန်တီခိုင်က ရာထူးတက်ပြီး ကျွန်ုပ်ပြည်နယ်ဘက်ပြောင်း ရမည်ဆိုတော့ အာသာငိုလိုက်ရတာ။ ရာထူးမယူဘဲ မပြောင်းတော့ဘူးဟု အန်တီခိုင်ပြောတော့ အန်တီခိုင်တက်လမ်းကိုပိတ်မှာ စိုးပြီး အာသာကပဲ ပြောင်းဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ နည်းနည်းမှ မကောင်း။

တွေးရင်းနှင့်အန်တီခိုင်ကို သတိရပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည် ။
လွမ်းတယ် အန်တီခိုင်ရယ်။

*

အခန်း (၃)

ဝေမျိုးကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်လာသည် အထိ သမုတ်ထယ် ဒေါသတွေကမ ပြယ်သေး။ ဒေါသမပြယ်သေးသည့်ထဲကကို မိုက်ကန်းကန်းဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံက မျက်စိထဲက မထွက်။

ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားသော သူမမျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်ကြည်စင်နေတာ တခြားမိန်းမ တွေထဲမှာ ထင်းနေသည် ။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံးကတော့ မျက်လုံးနှင့် မျက်ခုံးဖြစ်သည် ။ မျက်ခုံးထူထူလေးက ထက်မြက်ရဲရင့်မှုကို ပေါ်လွင်စေသလို မျက်လုံးလေးတစ်စုံကလည်း ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်အလား။

ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းမသိသောသူမ၏ အဆိုးဆုံးစရိုက်ကတော့ယဉ်ကျေးမှုမရှိတာပဲဖြစ်သည် ။ သူမ ဘယ်သူလဲ။ သူမကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမသည့် မိဘတွေရောရှိလား။

ငါဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ကိုမချေမငံဆက်ဆံပြီး ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒေါသ ဖြစ်ရမှာ ၊ အမြင်ကပ်ရမှာ ။

တကယ်လည်း သမုတ်ထယ် သူမကိုဒေါသဖြစ်သည် ။ အမြင်ကပ်သည် ။

"ဟော . . . သား ပြန် လာပြီ"

သမုတ်ထယ် အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသော မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်မေက အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ မေမေဘယ်သွားမလို့ လဲ"

သမုတ်ထယ်မေးတာကို မေမေက မဖြေဘဲ အိမ်ထဲကထွက်လာသော ငွေမိုးဆက်ကို အပြုံး လေးနှင့်လှည့်ကြည့်၏။ ဆက်ကိုမေးဆိုသောပုံနှင့် မေမေက ဆက်ကိုမေးငေါ့ပြသည်။ ။

"ပြန် လာပြီလား သမုတ်"

အပြုံးလှလှလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သော ဆက်ကိုသမုတ်ကလည်း အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ ။

ဆက်ကိုမြင်လိုက်တာနှင့်သူ့ရဲ့ စိတ်တွေကြည်လင်လန်းဆန်းသွား၏ ။ ဘယ်အချိန်တွေ့လိုက် တွေ့လိုက် ဆက်က သူ့အင်မတန်စိတ်တိုင်းကျ သော သူ့အလိုချင်ဆုံးသော ပုံစံမျိုးဝင်သည့် မိန်းက လေးဖြစ်သည်။ ။

မရမ်းစေ့ရောင် ရင်ဖုံးလေးတွင် အနားသားမှာ စီးကွင့်လေးတွေထိုး ထားသည့် မြန်မာဆန်ဆန်အင်္ကျီလေးကို မရမ်းရောင်ရင့်ရင့် စကတ်ရှည်လေးနှင့်လိုက်ဖက်ညီအောင်ဝတ်ထားသော ဆက်ရဲ့ ဒီဇိုင်းသည် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာမြင်တာနှင့် သိသည်။ ။

တကယ်လည်း ဆက်က အဆင့်အတန်းမြင့်သော မျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားလာသည့် မိန်းက လေးဖြစ်သည်။ ။ ဆက်အဖေက ဆောက်လုပ်ရေးက ညွှန်ချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နှလုံးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ။

ဆက် အမေကလည်း ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ချမ်းသာသော

မျိုးရိုးကောင်းသူဌေးသမီးတစ် ယောက်ပင်။ ဆက်အဖေမရှိတော့ပေမယ့် ဆက်တို့ သားအမိအခြေအနေက လုံးဝယိမ်းယိုင်မသွား။ ဆက်ရဲ့ နှစ်ဘက်အဘိုးအဘွားထားခဲ့သည့် အမွေအနှစ်တွေက ဆက်တို့ သားအမိဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားတောင် ဒီတစ်သက် မကုန်နိုင်ပါ။

ဒီကြားထဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆက်ကလည်း အရမ်းလိမ္မာသည် ။ ဆက်က ဒီခေတ်ထဲ မှာ တော့ ရှားရှားပါးပါး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင်။ ပညာရေးမှာ ဆိုလည်း ကွန်ပျူတာဘွဲ့ရပြီးပြီ။ အချက်အပြုတ်အိမ်မှုကိစ္စလည်း ကျွမ်းကျင်ပြီး အပြောအဆိုအနေအထိုင်မှာ ဆိုလည်း အင်မတန် လူ့န္တရသည် ။

ဖေဖေနှင့် ဆက်အဖေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီး သူနှင့်ဆက်ကို အရွယ်ရောက်လျှင် ပေးစားဖို့ ကတိထားခဲ့ကြသည် ။ ဆက်ကတော့ မသိပါ။ သူကတော့ တစ်ချိန်မှာ ဇနီးတော်ရသည့် ဆက်ကိုအရမ်းကျေနပ်သည် ။

သမုတ်ထယ်ဆိုသော သူ့ဘဝကလည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက လိုတိုင်းရခဲ့သောသူဖြစ်သည် ။ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ သူ့ကိုဖေဖေနှင့်မေမေက သိပ်ချစ်သည် ။ သူ့ဘဝအတွက် အဖော်မွန်ရွေးပေး တာတောင်သူစိတ်တိုင်းကျ ကျေနပ်စေမည့် မိန်းမကိုရွေးပေး၏။

ငွေမိုးဆက်ဆိုသော ဆက်ကို သူတင်မဟုတ်ပါ။ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကျေနပ်လက်ခံမည်မှာ မလွဲ။

"မေမေနဲ့ သမီးလေးဆက် မင်္ဂလာဒုံသွားမလို့ သားရဲ့ "

မေမေ့အသံကြားမှ သူ့အတွေးတွေပြတ်တောက်သွားသည် ။

"အန်ကယ်အောင်ဆီလား မေမေ "

"ဟုတ်တယ်လေသားရဲ့ ၊ သွားဖို့ ချိန်းနေတာကြာပြီ၊ မနေ့က ကိုအောင်က ထပ်ဖုန်းဆက်ခေါ်တယ်"

"အန်တီမော်ရော မပါဘူးလား"

သမုတ်ထယ်အမေကို မေးသလိုလိုနှင့် ငွေမိုးဆက်ဘက်ကြည့်လိုက်သည် ။ စကားနည်းသော ဆက်က မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ မေမေက ပဲ

"မော်က ဒီနေ့မအားဘူးသားရဲ့ ၊ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတင် လမ်းကြိုလို့ ဝင်ခဲ့ သေးတယ်။ သားကလည်း ဟိုတစ်နေ့ကတင် သားအဖနဲ့ သွားထားတော့ မေမေနဲ့ သမီးလေးဆက်ပဲ သွားဖို့ ကျန်တော့တယ်လေ။ ကိုအောင်တို့ လင်မယားကလည်း သားသိတဲ့ အတိုင်း ဒီမိသားစုနှစ်ခုကို တစ်လနှစ်ခါလောက်လာမှ ကျေနပ်တာ"

မေမေပြောတာ ဟုတ်သည့်အတွက် သမုတ်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ဆက်အမေ၊ ဖေဖေနှင့် အန်ကယ်အောင်တို့ က သိပ်ချစ်ကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ အန်ကယ်အောင်တို့ လင်မယားက မင်္ဂလာခုံမှာ နေပြီး မေမေပြောသလို သမုတ်တို့ မိသားစုနှင့် ဆက်တို့ သားအမိကို မကြာမကြာ လာစေချင်သည် ။ သူတို့ က သားသမီးလည်း မထွန်းကား။ ဒါကြောင့်ဆက်ကို သိပ်ချစ်သည် ။

"ကိုမုတ်လိုက်ဦးမလား"

"မလိုက်တော့ဘူးဆက်ရယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ မေမေနဲ့ ဆက်ပဲ သွားလိုက်ပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုမုတ်၊ နားလိုက်တော့လေ။ ရေကို ချက်ချင်းမချိုးနဲ့ နော်"

"စိတ်ချပါ ဆက်ရဲ့ "

သူဆက်ကိုကြည့်ပြီး
ဆက်ရှက်ပြီးလေးပြီး၏။ မေမေကတော့ သူနှင့်ဆက်ကိုကြည့်ပြီး
တပြုံးပြုံးနှင့်ကျေနပ်နေသည် ။

"ဒါဆို ဆက်တို့ သွားမယ်နော် ကိုမုတ်"

"ကောင်းပြီ ဆက်၊ ကားလည်း သတိထားမောင်းဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမုတ်"

"အံ့မယ်လေး သားရယ်၊ စိတ်မချရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့"

မေမေစကားနာထိုးတော့ သူဆက်ကိုအားနာသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ လူ
တစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်း ရဲမှာ အင်မတန်ကြောက်သည့်ဆက်က မျက်နှာ
အပျက်ပျက်နှင့်

"မေမေခင်က နောက်တာနော်၊ ကိုမုတ်စိတ်ညစ်မသွားနဲ့ ဦး"

"တို့ တကယ် လိုက်ချင်ပါတယ် ဆက်ရယ်"

"ယုံပါတယ် ကိုမုတ်ရဲ့ "

ဆက် အတင်းစကားဖြတ်ပြီး မေမေလက်ကိုဆွဲခေါ်သွားသည် ။

သူ အားနာနေတာသိသည့်ဆက်က လိုက်မယ်ပြောမှာ စိုးကာ အတင်း
ကိုသွားတော့သည် ။ အဲဒီလောက်အထိ လူတစ်ဖက်သားကို ညှာတာ
သည့်ကောင်မလေးပါ။ လူတိုင်းကို အရှုံးပေးသည့် ဆက်ရဲ့ မျက်နှာလေး
က အစဉ်အမြဲ အေးချမ်းပြီးကြည်လင်နေသည် ။

ပင်ပန်းတာတွေ ပျောက်ပြီးဆက်နှင့်မေမေနောက်ပြေးလိုက်ချင်စိတ်
ပေါက်သွားသည် ။ ဣန္ဒြေရပြီး ယဉ်ကျေးသောဆက်နှင့် သူဆုံခဲ့သော ခ

ပံ့ရိုင်းရိုင်းဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မလေးကိုယှဉ်ပြီး မြင်မိသည် ။
ခေါင်းကိုပြုတ်ကျမတတ်ခါပစ်လိုက်၏။ ဘာမှ မဆိုငံပါ။ တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ ရိုင်းပြပုံကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့မှ ဆက်ဟာဘယ်လောက်
အဖိုးတန်သလဲဆိုတာ သူ့ပိုသိသွားရသည် ။

*

အခန်း (၄)

ရေစက်ပဲပြောရမလား မသိ။ သမုတ်ထယ်ကြည့်မရသော မာကျော ကျောကြွပ်ဆတ်ဆတ် မဂျစ်တူးနှင့် ထပ်တွေ့ပြန်သည် ။ ဒီလောက်ကျယ်သော ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ် လောက်ကမှ မချေမငံဖြစ်ခဲ့သောလူနှစ်ယောက်ပြန်တွေ့ခြင်းသည် တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော်တော် အံ့ဩစရာပါ။

သူမကို သမုတ်မေ့တောင်နေပြီ။ တွေ့လိုက်သည့်အခါမှ သာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကမှ ပြဿ နာဖြစ်ခဲ့သည့် မဂျစ်ဘူးဆိုတာ အမှတ်ရသွားခြင်းဖြစ်သည် ။ သူမကတော့ သမုတ်ကိုမှတ်မိ မမှတ်မိ မသိ။

ဒီတစ်ခါတွေ့တာကတော့ နာမည်ကြီး ဟော့ပေါ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး သူမက ဟော့ပေါ့ဆိုင် အရင်ရောက်နှင့်နေတာဖြစ်သည် ။ သမုတ်မျက်စိကလည်း ဆိုင်ထဲဝင်လာတည်းက တစ်ယောက် တည်းထိုင်နေသော သူမကို တန်းတွေ့တာဖြစ်သည် ။ သူမက သမုတ်ကိုမမြင်။ ရောက်နေတာ မကြာသေးဟု ခန့်မှန်းရသည် ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရှေ့က ဟော့ပေါ့တွေ့က အငွေ့တထောင်း ထောင်း။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ သူမကဖုန်းလေးကိုကလိနေ၏။ သူမကိုကြည့်ရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရ။ သမုတ်တွေ့သည့်နှစ်ခါလုံး တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်သည် ။ သူမနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သမုတ်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဝေမျိုးကတော့ သူမကို မမြင်သေး။

"ဟေ့ကောင် သမုတ် ပုစွန်တုပ်ပါထည့်မယ်၊ ရှယ်ပေါ့"

"မင်းက သူများကျွေးတာဆို ဘယ်ဟာအကောင်ဆုံးလဲ ဘယ်ဟာဈေးအကြီးဆုံးလဲပဲ ချောင်း နေတာမလား"

"စကားမများ နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းကရော ဘာထူးလို့ လဲ"

"ကဲပါ မှာ မှာ သာ မှာ စမ်းပါ"

ဝေမျိုး ပွစိပွစိပြောရင်း သူ့စိတ်ကြိုက်ကို စိမ်ပြေနေပြေမှာ နေသည် ။

ကြည့်မရပေမယ့် သူ့မျက်စိတွေက မကြာခဏ မဂျစ်တူးဆီရောက် သွားသည် ။ ဂျင်းလိုအ သားမျိုးထက် နည်းနည်းပါးသော အုန်းခွံရောင်ရ ငှဲရင့်ကျက်ကတ်ကို ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့်တွဲဝတ် ထားသည် ။ အောက်ခံအင်္ကျီအမည်လေးက ရင်ဟိုက်ဟိုက်လေးဖြစ်သောကြောင့် သူမရဲ့ ရင်ညွန့်ဝင်း ဝင်းလေးက အတိုင်းသား။ သမုတ်တွေ့သည့်နှစ်ခါလုံး သူမ ဝတ်သောအဝတ်အစားတွေက မိန်းမသိပ် မဆန်။

ခါးမရောက်တရောက် သူမဆံပင်တွေကတော့ ကောက်သားရေး ရေးလေးနှင့်ဖြစ်သည် ။ နေ ကာမျက်မှန်အညိုရင့်ရင့်လေးကို နဖူးအထက်နားပင့်တင်ထားသည့် သူမစတိုင်က အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ထဲကမှန်းသိသာသည် ။ ရိုင်းပြကာကလွဲလျှင်ပေါ့။

သူမအကြောင်း သမုတ်ဘယ်လောက်တောင် အတွေးနယ်ခဲ့မိသွား လဲမသိ။ သူမအသံခပ် ကျယ်ကျယ်ကြောင့် အတွေးစတွေပြတ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ရွယ်ရွယ် လူငယ်လေးသုံး ယောက် သူမနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ထိုင်နေကြ၏။

"ငါ့ကို ဘယ်လိုအစားအောက်မေ့လို့ လဲ"

သူမအသံကျယ်သလို သူမမျက်လုံးတွေကလည်း ဒေါသကြောင့်အရောင်ထွက်နေသည်။ ။

"မအောက်မေ့ပါဘူး။ အာသာဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ သိပါတယ်"

"သိရင်သွား။ အခုချက်ချင်းထသွား"

တော်တော်ကြီးကိုကျယ်သွားသော သူမအသံကြောင့် စားသောက်နေသူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန် ၏။ ကောင်လေးသုံးယောက်ကတော့ ပြီတီတီမျက်နှာတွေနှင့်ထိုင်ရာက မထ။

အသံတွေကြောင့် ဝေမျိုးလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးသွား၏။ သူ့ဘက်ကို ဝေမျိုးပြန် လှည့် လာပြီး တအံ့တဩပုံနှင့်

"သမုတ် . . .သမုတ်"

မြင်တယ်ဆိုသည့်ပုံနှင့် သမုတ်ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဝေမျိုးမျက်နှာအရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်း သွားသည် ။ သမုတ်ကိုကြည့်သည့်အကြည့်တွေက မကျေမနပ်နှင့်။ တွေ့လျက်နဲ့ မပြောဘူးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးပင်။

တစ်ဖက်က မဂျစ်တူးကလည်း ပိုပွဲကြမ်းနေသည်။ ။

"နင်တို့ မထဘူးလား၊ ထမလား"

အမေးနှင့်အတူ မဂျစ်တူးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆတ်ကနဲကောက်ကိုင်နေသည်။ ။

"ဟာ . . . ချတော့မယ်"

"လုပ်ကြပါဦး"

စားသောက်သူတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆူညံသံတွေထွက်လာပေမယ့် ဘယ်သူမှ တော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထမဆွဲကြ။ ထိုအချိန်မှာ ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်းလေးတွေ အပြေးအလွှားရောက် လာကြသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်မ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"

ဝန်ထမ်းကောင်းလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းမေးပြီး တစ်ယောက်ကလည်း မဂျစ်တူး မြောက်ကိုင်ထားသော ကုလားထိုင်ကို အတင်းလုနေသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ ချင်း စကားများ နေကြတာပါ"

" မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ကိုလည်း မသိဘူး။ ဒီဝိုင်းက မောင်းထုတ်ပေးပါ"

ဆံပင်ရှည်ကို စုစည်းထားသော ပိန်ပိန်ဖြူဖြူကောင်လေးက စားပွဲထိုးလေးတွေကိုအပြီးနှင့် ရှင်းပြပေမယ့် မဂျစ်တူးက လုံးဝလက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီးငြင်း၏။ သူမတော်တော်လည်း ဒေါသ ထွက်နေပုံရသည်။ ။

"ရင့်လှချည်လား အာသာဝတီကြွယ်။ မောင်းထုတ်ပေးဟုတ်လား ငါ့အဆင့်က မောင်းထုတ်ရ မယ့်အဆင့်မဟုတ်တာ နင်သိပါတယ်"

"မသိဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဒီကတာဝန်ရှိသူတွေ သူတို့ ကို မောင်းထုတ်မလား၊ ကျွန်မသွားရမလား"

စာပွဲထိုးလေးတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာ ဆိုင်ကမန်နေဂျာသုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ရောက်လာသည်။ ။ တစ်ယောက်ယောက် သတင်းသွားပို့လိုက်ပုံပင်။ ကောင်လေးသုံးယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပုံနှင့် ဆက်ထိုင်နေသည်။ ။ မဂျစ်တူးကိုပြောသော

ဆံ့ရှည်ကောင်လေးဆို စားပွဲ ခုံကို လက်ထိပ်နှင့် တောက်တောက် က စားနေသေးသည်။ ။

ကြည့်ရတာ လူ့ချမ်းသာသားမှန်းသိသာ၏။ မိဘတွေအစွမ်းကုန်အ လိုလိုက်ထားသည့်အပြင် ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သဖြင့် ဘယ်သူမှ လူမထင် သည့်ပုံ။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ ဆံ့ရှည်ငပိန်ကောင်ကို ညာဖားစား နေသည့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်မည်။

"ဒီက ညီလေးတို့ ဟိုဘက်မှာ ဝိုင်းလွတ်တွေအများကြီးရှိပါတယ်"

မန်နေဂျာက ဆံ့ရှည်ငပိန်ကိုပဲ ရည်ရွယ်ပြီး တောင်းပန်တော့ဆံ့ရှည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ

"ကျွန်တော်တို့ ဒီဝိုင်းမှာ ပဲထိုင်မယ်၊ ဘယ်ဝိုင်းမှ မသွားနိုင်ဘူး"

"အစ်ကို့ကို တောင်းပန်နေတာပါ။ တခြားဝိုင်းတွေကိုအနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့ "

ဆံ့ရှည်ငပိန် မန်နေဂျာဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီးမိုက်ကြည့်ကြ ည့်၏။

"တခြားဝိုင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ဘာတွေအနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့ လဲ "

"ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကညီမလေးကမှ မကျေနပ်တာ၊ ကိုယ့် ကာစတမ်မာကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ က အစ်ကိုတို့ မှာ တာဝန်ရှိလို့ ပါ"

"ကျုပ်တို့ ကရော ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ ကာစတမ်မာမဟုတ်လို့ လား"

ပွဲက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုကြမ်းလာသည် ။ ဆံ့ရှည်ကလည်း မိုက်တိ

မိုက်ကန်းနှင့် လျော့မည်ပုံ မပေါ်။ ဆံရှည်ငပိန်၏ အပေါင်းအဖော်နှစ် ယောက်ကလည်း ဆံရှည်ကို တစ်ခုခုလုပ်တာနှင့်မြဲမယ်ဆို သည့်ဒီဇိုင်း တွေနှင့်။

တစ်ဆိုင်လုံးက စားသောက်နေသူတွေကလည်း ဘာများ ဖြစ်မလဲ စိတ်ဝင်တစားအာရုံစိုက်နေ ကြသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ မဂျစ်တူးက သူမကျောပိုးအိတ်ကောက်ယူပြီး ဆက်ကနဲ ဝိုင်းကနေထသွား သည် ။

"ဟာ . . . အာသာ နေဦးလေ"

"အာသာဝတီကြွယ်"

ဆံရှည်ငပိန် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် အာသာဝတီကြွယ်ဟု ခေါ်သော မဂျစ်တူးနောက် ပြေးလိုက် သွားတော့ ကျန်နှစ်ယောက်လည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွား၏။

"ဟာ . . . သွားပါပြီ။ ဟောပေါ့ဖိုးတွေ ရှင်းမသွားဘူး"

အားလုံးအာရုံက ထွက်သွားသူတွေဆီရောက်နေစဉ်မှာ ပဲ စားပွဲထိုးကောင်လေးက နှမြောတ သကြီးနှင့် မဂျစ်တူးခေါ် အာသာဝတီကြွယ်မှာ ထားပြီး မစားရသေးသော ဟော့ပေါ့ပွဲတွေကြည့်ကာ ပြော၏။ အားလုံးပြီးစိစိနှင့် စားစရာရှိတာဆက်စားနေကြ၏။ အခုမှ ပင် ဆိုင်လေးကဇွန်းသံ ခက်ရင်းသံတွေနှင့် ပြန်လည်စိုပြည်သွားသည် ။

"ဆရာ မှာ ထားပြီးသား ဟောပေါ့ဖိုးတွေ လိုက်တောင်းရမလား"

"နေပါစေတော့ကွာ၊ ပြဿနာ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာပဲ တော်ပါပြီ"

အခုမှ စိတ်အေးသွားပုံနှင့် မန်နေဂျာက စားပွဲထိုးလေးတွေကိုနှစ်သိ

မိုး၏။

"ဆိုင်ကိုလာဖူးလား"

"တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး"

"ဘာတွေဇာတ်လမ်းရှုပ်ထားလဲမသိဘူး"

"အေးလေ အခုမှ လာပေါက်ကွဲပြနေတယ်"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ တည်တည်တံ့တံ့ပါ"

မန်နေဂျာ ပြောလိုက်သောစကားကို သမုတ်ကျေနပ်သွားသည် ။ ဟုတ်တယ် သမုတ်လည်း လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး။ အာသာဝတီကြွယ်ဆိုသော ကောင်မလေးက မိုက်ရိုင်းပြီးဒေါသကြီးပေမယ့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်မလေးမဟုတ်တာတော့ သူပြောရဲသည် ။

"ဟာ ဆရာကလည်း အခုခေတ်မိန်းမတွေက မသိတဲ့ သူဆိုရင် သူတို့ ကို အထင်ကြီးအောင်ခပ် တည်တည်ကြီးနဲ့ အထင်ကြီးအောင်နေတာ။ နောက်မှာ ရှုပ်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကတစ်ပုံကြီး"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့ "

"ကဲ . . .ကဲ . . . တော်ကြာတော့၊ ပန်းကန်တွေသိမ်းလိုက်"

မန်နေဂျာထွက်သွားတော့ စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေ ပန်းကန်တွေ သိမ်းရင်း အာသာဝတီ ကြွယ်ဆိုသောကောင်မလေးအကြောင်း အပြောကောင်းတုန်း။ သူမ မကောင်းကြောင်း တခြားသူတွေ ပြောတော့ သူမခံချင်ဖြစ်နေသည် ။

အာသာဝတီကြွယ်တဲ့ ။

မထင်မှတ်ဘဲသူမနာမည်သိလိုက်ရသည် ။

"လိုက်သွားချင်လို့ လား"

ဝေမျိုး မချို့မချင်မျက်နှာနှင့်ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်တော့သူစိတ်တိုသွားသည်။ ဝေမျိုး ကိုမကြည်သလိုအကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး

"ငါကဘာဆိုင်လို့ လိုက်ရမှာ လဲ"

သမုတ်အော်တော့ ဝေမျိုးပခုံးတွန့်၏။

"မသိဘူးလေ။ မင်းများ လိုက်ချင်မလားလို့ "

အသားလွတ်ကြီးပို့နေသော ဝေမျိုးကိုကြည့်ပြီး သမုတ်မချို့မချင်ပြီး ကာ

"ငါက လိုက်ချင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းလိုက်ချင်ရင်သာလိုက်သွား"

"ဇာတ်လမ်းက မင်းနဲ့ စဖြစ်တာလေ"

"ဘာဆိုင်လဲ။ ငါက မလိုဘူးဆိုတာမင်းသိပါတယ်"

ဆက်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာ ဝေမျိုးသိတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရှုံ့မဲ့နေသည်။

"သိပါတယ်။ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြမနေပါနဲ့ "

"တက်ရမယ်လေ။ တက်စရာဆိုတော့ တက်မှာ ပေါ့"

ဝေမျိုးဆက်မပြောတော့ဘဲ မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

နာမည်က အာသာဝတီကြွယ်။ နာမည်ဆန်းသလို လူပုံကလည်း တခြားမိန်းမတွေနှင့်မတူ သောဒီကောင်မလေးကို သမုတ်မှတ်မှတ်သားသား ရှိသွားသည်။

*